

**Dénes
Ferenc**

sportközgazdász

VÉLEMÉNY

Nincs mese

Sokakkal ellentétben engem nem zavar, hogy a magyar futbalcsapatok már augusztusban kiestek a nemzetközi kupaküzdelmekből. Igazából az sem bánt, hogy tavaly is ez történt velünk. Kis ország, kis piac vagyunk, tudomásul kell vennünk a futballgazdaság törvényeit. Amit igazán nem értek és nem tudok elfogadni, az az, hogy az elmúlt öt évben mindig ugyanez a forgatókönyv: ősszel már nincs magyar klubcsapat versenyben. A sportban a teljesítményt hosszabb évek átlagában érdemes vizsgálni, hiszen sok a véletlenszerű esemény (sorsolás, sérülések, bírói tévedések stb.), de ha valóban véletlenek, három-öt év távlatában kiegyenlítik egymást.

Egyszer nekünk van szerencsénk, másszor az ellenfeleinknek. De a tendencia az, hogy mindig mi veszítünk.

Az elmúlt évtizedekben a magyar labdarúgás méretgazdaságossági problémái és a futballpiac fejletlensége miatt nem tudta lekövetni a nemzetközi tendenciákat. 2010 után azonban a magyar kormány közvetlenül és közvetve százmilliárdos nagyságrendben támogatja a magyar futballt, sőt nyomást gyakorol a piaci szereplőkre is, hogy tegyék ők is ugyanezt. („A miniszterelnöknek helyzeti előnye van, az üzleti élet szereplőit meg tudja győzni arról, ha egy ügy fontos.” – Orbán Viktor, 2013. augusztus) Ha leszámítjuk az infrastruktúrába, illetve valóban a gyermek- és szabadidős futballba áramló költségvetési pénzeket, az elmúlt öt évben akkor is mesés, működésre fordítható többletbevételhez jutott a hivatásos labdarúgás. A józan ész azt mondja, hogy ezekkel a pénzekkel legalább a selejtezők utolsó körét rendszeresen, olykor-olykor pedig az őszi csoportküzdelmeket is el kellett volna érnie egy-egy magyar klubcsapatnak. Nem sikerült.

De nem ez az egyetlen irracionális hivatásos labdarúgásunkban. Muszbeek Mihály számítása szerint az első osztályú hivatásos magyar labdarúgás 2009 és 2014 között összesen 14 milliárd forint veszteséget termelt, amit a tulajdonosok finanszíroztak. Mi annak az ésszerűsége, hogy „komoly” üzletemberek éveken keresztül százmilliókat tömjenek egy veszteséges vállalkozásba? Hol, miként térül ez meg nekik?

Vagy itt van a két új stadion, Debrecenben és az Üllői úton. A szakértők azzal érveltek, hogy nemzetközi tapasztalatok szerint induláskor megduplázódik az új stadionokban a nézőszám, majd egy-két éven belül kialakul egy „normál” látogatottság. Hát, Magyarországon nem duplázódtak meg a nézőszámok, pedig még a jelen nem lévő bérleteseket is beleszámolják a nézettségbe.

A helyzet irracionális, a közpénzek elherdálása védhetetlen. Persze magyarázat mindig van, mert mesében szinte verhetetlenek vagyunk.

A mostani futballfejlesztésnek utolsó reménye, hogy valahogy, akárhogy, de nemzeti válogatottunk kijut a 2016-os Európa-bajnokságra. Ennek kevés köze van ugyan a labdarúgás fejlesztéséhez, és ettől nem szűnik meg a magyar futball működésének irracionálisága, de az Eb-re való felkészülés, az esemény körüli csinnadratta sokat segíthetne a futball-üzletnek, talán még társadalmi feszültségeink kezelésében is lenne szerepe. Az Eb-részvételre – kezek imára kulcsolva! – minden esélyünk megvan. Ha azonban az oly sok szerencsés körülmény összejátszása ellenére ez mégsem sikerülne, végképp kudarc lenne az elmúlt öt év, védhetetlen a futballfejlesztés, a stadionépítések, semmibe tűnőnek látszanak majd az állami milliárdok. És akkor vállalni kell a felelősséget. Nincs mese.